

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

KARNEVAL. Před půstem se konal karneval. Najdi na obrázcích 15 rozdílů?

PRO STARŠÍ

SOUŘADNICE. Hledej podle souřadnic písmena v tabulce klíče.

A1	D3	B6	A10	E9	D7	A17	E14	E15	C2	C9	B13	E17	E4	E1	C11

A4	D4	C1	C16	C12	C14	C15	B6	D3	ES	C10	E11	E15	B3	D12	D15	B17

Klíč:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A	P	A	B	Z	C	?	O	D	E	E	F	G	H	I	Í	J	Č
B	K	P	D	L	M	P	N	O	P	Q	R	Ř	Ř	S	Š	T	Y
C	Č	S	U	V	W	X	Y	Z	T	T	,	T	Ž	E	K	Á	R
D	-	F	O	A	A	!	E	Á	Q	X	V	O	,	P	B	E	T
E	A	V	W	D	:	S	X	V	L	C	N	Š	Ý	N	Í	C	E

Klára Špunt Zelinková

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Už ne otroci, ale bratři.

List sv. Pavla Filemonovi 1,15-16

Úvodní slovo

Apoštolský nuncius Mons. Leanza tlumočil naší církvi přání Svatého otce Františka, abychom se s ním spojili v zamyšlení a modlitbě proti obchodu s lidmi a to právě dnes, 8. února 2015, kdy se v církvi připomíná památka svaté Josefiny Bakhity.

Sestra Josefina pocházela ze Súdánu (1869) a zemřela v Itálii (1947). Její život byl velmi pohnutý, protože se jako dítě několikrát stala obětí obchodu s lidmi. Dokonce zapoměla jméno, které jí dali rodiče; Bakhita sice znamená „šťastná“, ale takto ji pojmenovali její únosci, kteří ji ponižovali a způsobili jí veliké fyzické i mravní utrpení. Slušného zacházení

se jí dostalo od italského konzula, který z politických důvodů musel opustit Súdán. Bakhitě bylo dovoleno odcestovat s ním do Itálie. V Itálii se 9. ledna 1890 stává křesťankou a přijímá jméno Josefina a 8. prosince 1896 se zasvěcuje Bohu jako řeholnice. Jan Pavel II. ji jako vůbec první africkou světici svatořečil v roce 2000. (O jejím životě existuje film, který je k dostání na DVD).

Papež František označuje obchod s lidmi za nejrozšířenější otroctví v 21. století, za zločin proti lidskosti, za ránu na těle současného lidstva. V poselství k letošnímu Světovému dni míru, poté co připomněl život sv. Josefiny Bakhity, Svatý Otec píše:

... S takovouto perspektivou si přeji vyzvat všechny, aby každý podle své úlohy a specifické zodpovědnosti vykonával skutky bratrství vůči těm, kdo jsou drženi ve stavu zotročení. Ptejme se jako společenství nebo jako jednotlivci, cítíme-li nějakou výzvu, když se během svého všedního dne setkáme nebo máme co do činění s lidmi, kteří mohou být obětí obchodu s lidskými bytostmi, anebo když se rozhodujeme o nákupu výrobků, které by mohly reálně pocházet z vykořisťování druhých lidí. Někteří z nás, buď z lhostejnosti, nebo proto, že jsou omezeni každodenními starostmi či ekonomickými důvody, zavrou oči. Jiní se však rozhodnou vykonat něco pozitivního a zapojí se do občanských sdružení nebo budou konat malé každodenní skutky — které mají velkou hodnotu! — jako je prohodit pár slov, popřát „dobrý den“ nebo se usmát. Nic nás to nestojí, ale může to dodat naději, otevřít cestu a změnit život člověku, jenž žije v utajení, a také to změní i náš život ve vztahu k této skutečnosti.

Musíme si přiznat, že se ocitáme před celosvětovým jevem, který přesahuje schopnosti jediného společenství nebo státu. Pro jeho odstranění je třeba se zmobilizovat v dimenzích, srovnatelných se samotným takovýmto jevem. Z tohoto důvodu naléhavě vyzývám všechny muže a ženy dobré vůle a všechny, kdo — i na úrovni těch nejvyšších

institucí — jsou blízkými nebo vzdálenými svědky této rány, již je současné otroctví, aby se nestávali spoluvinnými za toto zlo a neodvraceli svůj zrak od utrpení bratrů a sester v lidstvu, zbavovaných své svobody a důstojnosti, ale aby měli odvahu dotýkat se těla trpícího Krista (Evangelií gaudium, 24; 270). On se zviditelňuje skrze bezpočetné tváře těch, které sám nazývá „těmito mými nejmenšími bratry“ (Mt 25,40.45).

Víme, že Bůh se bude každého z nás ptát: „Co jsi udělal svému bratru?“ (srov. Gen 4,9-10) Globalizace lhostejnosti, která dnes zatěžuje životy tolika sester a bratrů, vyžaduje od nás všech, abychom vytvářeli globalizaci solidarity a bratrství, která jim může navrátit naději a pomoci k tomu, aby se odvážně znovu vydali na cestu, vedoucí skrze problémy naší doby, a získali nové perspektivy, jež má v sobě Bůh a které vkládá do našich rukou ...

Sestry a bratři, vím, že ve vašem srdci je silná solidarita, kterou vnímám například ve sbírkách na charitu, na pronásledované a při podobných příležitostech. Připojme se, prosím, k papežově naléhavé výzvě, a modleme se s důvěrou k Pánu za tyto trpící lidi i za ty, kteří toto zlo páchají.

Váš farář Jan Mráz

POZVÁNKA NA 13. 2. 19:30

5. tradiční
Společenský večer
SEVEREK
2. dívčí skautský oddíl YMCA T.S.,o.s

13.2. 2015 19:30 150,- dospělí
120,- studenti

Společenský sál Salesiánského střediska mládeže
Brno - Žabovřesky

Lístky lze rezervovat na
severky@gmail.com
Vyzvednutí bude možné ve farní kavárně u sv. Tomáše nebo po osobní domluvě.

YMCA

ByznysTIME
zahraje k tanci a poslechu

Povídka

Lukáš vztekle seká hokejkou do sněhu. Tolik se těšil na lyžování! A teď je kousek od sjezdovky a bude hrát hloupý hokej! Jen proto, že dnes už je led dost silný a mladší bráškové chtěli jít bruslit. Teď tu oba krouží s nadšenými obličejí a obírají taťku. Dokonce i maminka se vyzbrojila hokejkou a zapojila do hry. Vypadá dost legračně – právě zachytla o zoubek vpředu na bruslích a bác! Lukášovi cukly koutky, ale honem se zase zamračil. Taťka hraje dobře – je rychlý a umí bezvadně kličkovat. Ale měl s ním jít na sjezdovku! Nebo mohl jít Lukáš sám! Klidně mohl jít sám! V Lukášovi zas roste vzdor a zlost. Hokej teda rozhodně hrát nebude!

Po ledě sem přicházejí dva velcí kluci a jejich tátové. Klidně se hrnou k jejich odhrabanému plácku a obouvají si brusle. Jeden z dospělých se už rozjíždí po ledě a jen tak na půl pusy houkne: „My si proti vám zahrajem, jo?“ Ani nečeká na odpověď, vytáhne puk z kapsy a střílí do jejich prázdné branky gól. Taťka s mamkou se po sobě rozpačitě podívali. „No dobrá,“ řekne konečně tatínek, „ale žádná tvrdá hra!“ Pak ještě narychlo svolává poradu, kluci horlivě přikyvuji, maminka zůstává

v brance. Hra začíná. Lukáš hodnotí hlavně ty velké kluky. Už jsou skoro dospělí, ale bruslit moc neumí. Zato jejich tátové, to je něco jiného. Hrají zkušeně, ale taky dost tvrdě. Hlavně na taťku. Právě teď ho jeden z nich zahákoval a druhý snadno projíždí obranou a dává mamce gól.

„Taťko, hraju s váma,“ vykřikne Lukáš a rozjíždí se prudce na led. Cítí v sobě spoustu energie a dravosti. Brášci kolem něho nadšeně povykují. I taťka se přitočí a šeptne: „Fajn, ale dávej pozor na nohy! Večer jdeme na sjezdovku!“ Lukáš se udiveně otáčí. Proč mu to tatínek neřekl hned? Asi proto, že se tak hádal. A pak se urazil a nechtěl už nic slyšet. Myslel jen na sebe – bylo mu jedno, že se brášci těší na led. Však jim to zítra vynahradí a bude s nimi stavět sněhuláka. Ale teď? Lukáš se rychle rozjíždí, zachytí taťkovu přihrávku a honem mu vrací puk, když cítí tvrdý náraz zprava. Stěží udrží rovnováhu, ale už zas nabírá rychlost – ano, a tuhle situaci dobře zná – tolikrát ji s taťkou zkoušeli. Táta ještě udělá rychlou kličku, nahraje a pak: Góóó! Lukáš se rychle vrací dozadu k radostně mávající mamince. Jede se omluvit, jede si pro odpuštění. Pak se mu teprve bude dobře hrát. Nandáme jim to!!!

Marie Sojka Veselá

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **V sobotu 14. 2. 2015** se koná Dětský karneval. Začátek v 15:00 hodin v budově fary (v prvním patře). ZVEME VŠECHNY DĚTI i rodiče, babičky, dědečky. Více informací naleznete na vývěškách v kostele.

Z farní charity

Drazí!

Děkujeme Bohu, že se s vámi i v roce 2015 setkáváme na stránkách farního časopisu a rádi se s vámi podělíme o informace týkající se činnosti farní charity na přelomu let 2014 a 2015.

Vánoční balíčky – poděkování

Jako obvykle jste nás bohatě zásobili cukrovím, ovocem i ořechy, které jste přinesli do vánočních balíčků pro potřebné bratry a sestry. Připravili jsme přes 20 krabic a rozvezli i roznesli je potřebným. Pro ovoce a sladkosti si přijeli také z Domova pokojného stáří na Kamenné a z Charitního centra pro bezdomovce na Bratislavské 58, kde jsou vaše příspěvky již řadu let součástí vánočního pohoštění pro bezdomovce. Co zbylo, to jsme

odvezli do Domova svaté Markéty pro matky s dětmi v tísní na Staňkově ulici. Jménem obdarovaných ještě jednou z celého srdce všem dárcům a pomocníkům děkujeme.

Tříkrálová sbírka

Od 1. 1. do 14. 1. 2015 proběhl 15. ročník Tříkrálové sbírky. Prostřednictvím charitní pokladničky jsme od dárců obdrželi celkem 41 016 Kč. Kromě toho koledovaly tři skupinky z naší farnosti v ulicích Brna. Výsledky Tříkrálové sbírky v naší farnosti a diecézi zveřejníme v příštím čísle Tomáška.

Příspěvky do charitní pokladničky v roce 2014

V závěru roku jsme předali na Charitě – Služby Brno celkem 14 000 Kč na tyto účely:

Denní centrum pro bezdomovce	4 000 Kč
Osobní asistence	5 000 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	5 000 Kč

Děkujeme za peníze, kterými jste v roce 2014 přispěli do charitní pokladničky. Můžeme je poskytnout na nejrůznější sociální a misijní projekty, jak je patrné z následujícího přehledu:

Léky pro nemocné leprou LL	11 000 Kč
Pomoc Haiti	5 000 Kč
Misijní banka ubožáků	8 000 Kč
Sdružení pěstounských rodin	3 000 Kč
Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče	2 000 Kč
PONS – škola v Indii	6 000 Kč

Prostřednictvím OCH Brno jsme poskytli:

Osobní asistence	10 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	11 000 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	17 000 Kč
Chráněné bydlení	8 500 Kč
Effeta – denní centrum pro mentálně postižené	11 500 Kč
Denní a přechodný pobyt pro seniory a zdravotně znevýhodněné osoby	13 000 Kč
Sbírka na Ukrajinu	21 140 Kč

Na vánoční balíčky jsme použili 1 990 Kč.

Celkem za rok 2014: 129 130 Kč

Děkujeme ještě jednou za všechnu vaši pomoc potřebným, přejeme a vyprošujeme vám život v Boží přítomnosti, zdraví a pokoj v roce 2015.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Bože můj, proč jsi mne opustil?

Mt 27,46

Všichni lidé znají z vlastní zkušenosti nebo ze zkušeností jiných lidí, jak je těžké snášet tělesné utrpení, zvláště když trvá dlouho, bolesti se nezmenšují, ale člověk má dojem, že jsou stále větší. V takových chvílích si postižený myslí, že už zlepšení jeho stavu nenastane a zmocňují se ho ty

nejchmurnější myšlenky. Jeho stav je opravdu těžký.

Existuje však také utrpení duchovní, které spočívá v tom, že člověk má dojem, že je úplně opuštěný, že Bůh nereaguje na jeho modlitby, že necítí žádnou pomoc. I takový stav může trvat dlouhou dobu a může být velmi těžký. Ze životopisů svatých víme, že i oni byli takovýmto stavům vystaveni a že to pro ně bylo velmi těžké. Když byly uveřejněny soukromé deníky Matky Terezy z Kalkaty, dověděli se lidé, že ona takovým utrpením trpěla padesát roků. Nikdo z lidí, kteří žili v její blízkosti to netušil, protože ona stále vyvíjela intenzivní činnost, byla spokojená a radostná. Podobné zkoušky prožívali i jiní svatí a prožívali je tak, že o nich věděli jen oni a jejich zpovědníci. Také tito lidé svým životem a jednáním ovlivnili mnoho lidí kolem sebe.

Když čteme evangelium, uvědomujeme si, že i Kristus Pán, když umíral na kříži, prožíval toto veliké lidské utrpení a obrátil se na svého nebeského Otce s otázkou, proč ho opustil. I on si byl vědom skutečnosti, že Bůh je stále s ním a že ho neopustí ani v té nejbolestnější chvíli.

Matka Tereza i ostatní svatí se dívali na toto veliké utrpení jako na zkoušku své víry a ve své duši měli jistotu, že nejsou opuštěni, že Bůh je

Žádný ples se nemůže obejít bez tomboly a tento rok byla opravdu bohatá jak na různé dobroty, tak i na knihy, divadelní lístky a další kulturní dary. Hlavní cenou byla tradičně uzená krůta od firmy Zelenka s.r.o.

A již tu bylo půlnoční překvapení, opět tradičně z tvůrčí dílny pana senátora Zdeňka Papouška. A jako vždy nezklamal. Úžasné pohyblivá a zpívající černošská skupina střídala africký repertoár s neméně temperamentními rytmy a písněmi Moravského Slovácka a Valašska. Zcela profesionální byly i masky a kostýmy účinkujících, které také kombinovaly africké bujné kudrny

a holé paže s moravskými kordulkami a spodničkami nabitými suknicemi.

Maskování bylo tak dokonalé, že až do konce vystoupení nebylo jistě všem jasné, kolik mezi vystupujícími je pánů a kolik žen, ale jako vždy se potvrdilo, že šlo opět o ryze pánskou záležitost.

Co říci na závěr? 21. ples farnosti se opět vydařil. Díky patří všem organizátorům, jejichž mnohahodinovou přípravu si většina z nás ani moc neuvědomuje. Ples je vždy dobrým startem do počínajícího roku a jistě se všichni zúčastnění, ale i ti, kteří letos nemohli, těší na ten příští (kde asi bude?).

Igor Kyselka

hotelu Kozák (v obou jedenkrát), Domu stavbařů na Dominikánské (dvakrát) až se zase obloukem vrací do prvních let. Můžeme jej tedy příště čekat v Lužánkách, kde se odehrával 1. ples v roce 1995?

Nástupní prostor do paláce s impozantní dvoranou a širokým barokním schodištěm je snad lepší než na ples v opeře. Vlastní posezení v chodbě a sál trochu větší než ministrantská sakristie už je skromnější. Ale nutno říci, že pořadatelé dělali, co mohli. Krásné nazdobení stolů i sálu, sofistikovaná a bohatá tombola a vyvážený kulturní program. Co víc si mohou účastníci přát?

Po krátkém, ale velmi srdečném zahájení plesu panem farářem nás do důstojné atmosféry bílých plesových rób a monumentální orchestrální hudby uvedla polonéza provedená mladistvým výkvětem naší farnosti. Je sympatické, že mezi tanečníky nacházíme jak zcela nové tváře, tak i známé osobnosti brněnské plesové scény. Tanec byl atraktivní nejen klasickým polonézovým krokem a kroužením, ale i netradičními výskoky mužské poloviny tanečníků.

Dík za nácvik patří Kači Mikeškové, která excelovala i v čísle asi za hodinu následujícím, a sice v poeticky laděném vystoupení flétnistek. Do barokního sálu opravdu nemohlo být vhodnějšího čísla.

I když se sál zdál na první pohled malý, návštěvníci plesu měli kromě vlastního plesání nejednu konkurenční nabídku. Mimo večere a občerstvení v přízemí, na které se trochu déle čekalo, spočívaly v možnosti navštívit od 21.00 do 22.00 v přilehlých prostorách probíhající výstavu barokní portrétní malby s dominantním Janem Kupezkým a od 22.00 do 23.00 též celou stálou expozici Od gotiky po 19. století. Dle vcelku hojné návštěvnosti lze soudit, že možnost občasného střídání hudby a tance s výtvarným uměním je vlastní mnohým farníkům.

K již tradičním číslům plesu patří vystoupení tanečního studia No feet. Tentokrát své vrcholné stepařské umění předvedlo dívčí trio pod vedením Adély Peškové. Pokaždé je jejich číslo něčím nové a jako vždy sklidilo bouřlivé ovace.

stále s nimi a že se na něj mohou spolehnout, že On nezkłame toho, kdo se na něj spoléhá.

Žádný z nás neví, jak bude jeho život probíhat a co ho čeká v další fázi jeho života. Možností je nesmírné množství. Mohou to být chvíle radostné, ale mohou být i těžké. My musíme věřit, že Bůh má rád každého člověka, že ví o všem, co člověk prožívá a jak je to pro něj těžké, ví, jakou pomoc člověk potřebuje a ve které chvíli. Musíme spoléhat na to, že On nedopustí, aby člověk byl zkoušen víc, než je schopen snést, aniž mu to uškodí.

Je velmi těžké vyrovnat se s nejistotou, kdy nevíme, jaký smysl má to, co prožíváme a netušíme, jak dlouho bude zkouška trvat. Právě to jsou nejtěžší chvíle našeho utrpení, ale ani v nich nejsme opuštěni. Bůh je stále s námi, a i když nevnímáme jeho přítomnost a působení, můžeme se na něj spoléhat a důvěřovat v jeho působení. S jeho pomocí přežijeme všechno, co se v našem životě vyskytne, i když se nám to bude zdát naprosto beznadějně.

o. J. Šik

Všimli jste si?

Výčet těch, kterým jsme dosud věnovali pozornost v těchto článcích

by nebyl úplný, pokud by v něm chyběl „kněz“.

Kněz

Život, posvěcený Bohem, pro Boha.

Život, obětovaný druhým.

Tajemství!

Tajemství tak veliké, které vnuklo svatému Františku Saleskému slova: „Kdybych opravdu pochopil, co to znamená, nikdy bych si nenechal vložit na sebe ruce.“

Vidíte, stát se knězem není snadné, není to klidná volba. Nikdy to nebylo snadné, ale hlavně dnes ne. Je to člověk jako všichni ostatní, a přece mluví a jedná jménem Božím. Hříšník, jako všichni lidé a přitom odpouští hříchy, sám potřebuje milost a rozdává ji druhým. Jeho posláním je měnit člověka, aby se člověk čím dál víc podobal Bohu. Stává se mostem: přináší Bohu bídu lidí a zpět od Boha lidem Boží milost. Není otcem, ale posílá do nebe duchovní děti. Mnohokrát je pohrdán, ale v těžkých chvílích nejžádanější. Málokterí ho milují, jak si zasluhuje. Někteří ho nenávidí, mnohým je lhostejný. A přeci je přítomen v životě všech: od křtu až k úmrtnímu lůžku nás věrně a mlčky doprovází. Proto sv. Jan Pavel II. doporučoval: Milujte své kněze! Važte si jich, poslouchajte je, následujte je. Modlete se za ně každý den. Nenechávejte je samotné

u oltáře ani v každodenním životě! A proč tak naléhavé volání z úst nejvyššího pastýře o každodenní modlitbu za naše kněze? To proto, aby splnili to, čím mají být.

A čím mají být a co právem máme od nich očekávat? Tak tedy:

- **Nefalšovanými přáteli Krista a to až do úplné vydanosti.**

„Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám“ (Jan 15,14) V praxi to znamená: nehledá kariéru, moc atd., ale jednoduše plní svoje poslání. Opravdový přítel přitahuje k tomuto přátelství druhé.

- **Aby to byli mužové modlitby.**

To je jejich hlavní zaměstnání. Každý den. Tichá modlitba, rozjímání, adorace. Kněz je schopen dávat, být někým, jen když to v modlitbě předtím obdržel. Kněz je takový, jaká je jeho modlitba.

- **Aby naši kněží byli strážci Eucharistie.**

Každý kněz opatruje ve svých rukou a plní Kristův příkaz „To konejte na mou památku“ (Luk 22, 19) velkolepé tajemství. S jakou úctou je má slavit.

- **Aby to byli mužové, kteří žehnají.**

Žehnání je impozantní gesto, plné hlubokých významů. Chudým, nemocným, hříšníkům, maličkým ... kněz přináší požehnání Stvořitele. Ve chvílích strachu,

v nesnázích, v nadějích přináší Boží požehnání. Kněz má ruce, které žehnají, tak proč je nepoužívat.

- **Aby to byli mužové církve.**

Kněz neexistuje jen pro sebe. Svůj význam má ve společenství. Ale v tom společenství není „děvče pro všechno“ – údržbář, funkcionář, účetní, někdo, kdo dovede všechno a na všechno zná odpověď. Ale je to někdo, jehož prostřednictvím církev žije. Jedná a žije „in persona Christi“. Neučí tomu, co ví sám od sebe, ale tomu, čemu učí církev.

- **Aby to byli mužové, kteří dar celibátu denně zužitkovávají.**

Kněz ničím nepohrdá, ale zaměřuje své srdce ke Kristu. Je to volba svobodná. Obtížná, samozřejmě. Ale opravdu osvobozuje.

- **Aby to byli mužové smíření.**

Ne pro svou zásluhu může kněz opakovat neobyčejná slova „odpouštějí se ti hříchy“ (Mar 2,5). Ve světě je mnoho zla. Ale hřích je tak velké zlo, že odděluje člověka od Boha. A kněz má moc, znovu sešít trhlinu vzniklou hříchem. Má mít srdce plné lásky a smířlivosti. Srdce otevřené všem.

- **Aby přijali do svého života a zamilovali si Pannu Marii.**

Ona je Žena s odpovědí „ano“. Od ní se může kněz učit říkat toto ano na

Foto Keprník

cvičené hlasivky stačily a spustili jsme připravenou píseň. (Na nápěv „Promování inženýři“ ...)

Refrén:

Jmenovaný profesore,
sínus, kosínus, deskriptíva
jmenovaný profesore,
kdo je tu profesor, ať s námi zpívá.
Jmenovaný profesore,
sínus, kosínus, deskriptíva,
jmenovaný profesore,
hlavo studovaná.

Načež Pavel předložil Jmenování podepsané prezidentem a předsedou vlády. Po důkladné kontrole jsme uznali, že listina není falešná a známku z chování naštěstí neobsahuje. Mohli jsme tedy otevřít šampaňské. Šumivým vínem jsme obmyli stůl i podlahu a pár kapek uvízlo také ve sklenicích, takže jsme si mohli připít. Následné chvíle proběhly v diskusi. Jmenování prý proběhlo bez problémů, zejména proto, že se pan prezident akce nezúčastnil. Cesta vlakem byla taky fajn. Naproti seděla nějaká holčička, která několikrát Pavla trefila, ale pak ji maminka řekla: „Nekopej pořád toho pána, budou tě bolet nožičky.“ No a pak už to bylo dobré.

Jednu z posledních informací, kterou si pamatují, bylo odvážné, opětovné pozvání a tentokrát bez tajnůstkářství, neboť Pavel prý hodlá svou vínotéku výrazně doplnit. Že

bychom z této předvánoční atrakce udělali tradici? No. Kdo ví.

Auto jsme nechali v Bílovicích a byli jsme rádi, že v Brně i v Bílovicích existují noční rozjezdy. Poslední překážkou na cestě zpět byl pán v autobuse. V ruce držel nějaký kulatý bumerang a něco zmateně mumlal o lístku. Poslali jsme za ním Píďu, ať mu domluví a Píďa svou úlohu zvládla.

Následná noc byla sice kratší, ale byli jsme spokojení u srdce i u žaludku z akce, na kterou budeme vzpomínat.

Kali

Tanec pod obrazy

Tanec pod obrazy aneb 21. ples naší farnosti Tak to už dlouho nebylo, aby se ples farnosti odehrával doslova pár metrů od hlavního oltáře v místech, které s naším kostelem kdysi tvořily jeden duchovní prostor, tedy augustiniánský klášter. Ano, je to poprvé od roku (myslím) 1999, kdy se ples farnosti odehrával v Místodržitelském paláci na Moravském náměstí. Od té doby se postupně stěhoval na BIGY a do Semilassa (více let), Dělnického domu v Židenicích a žabovřeského

vše, co Bůh po něm žádá. Maria dala světu Krista, totéž chtějme po knězi.

• Aby byli kněžími navěky.

Bůh chce všechno, ne půjčku, ale totální dar života. A není to dar dočasný, ale navždy. Kněz je zasvěcený, to znamená patřící výhradně Bohu a církvi. A i když je třeba nemohoucí a slabý, stále v něm působí Bůh.

A jako třešničku na dortu přidávám na závěr: Co očekáváte od kněze? Jedna z mnoha odpovědí zněla: Nežádám ho, aby mi mluvil o Bohu, ale aby mi dal Boha. Pro mne je neúčinnějším kázáním kněze jeho život. Dobrý kněz mi nepotřebuje nic říkat: dívám se na něho a to mi stačí.

(Leonardo Sapienza:

Luomo Divo 2009)

Žehná jáhen Ivan

Být pokorný nebo pokořený?

Mnozí z nás neradi slyšíme slovo pokora. Proč? Ráda bych uvedla jeden z příkladů nepochopení tohoto slova, neboť se s tímto či obdobným nedorozuměním setkávám poměrně často.

Velmi ráda jsem poslouchala vyprávění staříckého moudrého

kněze o jeho přátelství s Jakubem Demlem, Janem Zahradníčkem či Janem Skácellem, jehož básně měl naťukané na stroji v červených školních deskách s kalouny, které ještě mnozí z nás pamatují.

Tentokrát při roztírání česneku (všeléku) po krajíčku chleba, zavzpomínal na gymnazistu, jenž za ním přišel s mnoha dobrými nápady, ale též s kritikou, jež je mládí tak vlastní. Kritizoval vše: rodiče, starší sourozence, profesory, kněze, papeže. Pan farář se ve vzpomínkách usmíval: Už jsem čekal, kdy přijde na řadu Bůh, a tak jsem využil chvíli, kdy se hoch potřeboval nadechnout a reagoval klidnou větou: „Víš, možná by to chtělo trochu víc pokory.“ „To byste koukal, jak jsem byl pokořenej, když ...“.

A tak jsme si museli trochu popovídat o velikém rozdílu, mezi být pokorný a cítit se pokořený. Stařícký kněz se napil kávy, při čemž se nesobecky rozdělil se svou košilí a pokračoval: Pokora je něco radostného, je to smysl pro humor, schopnost zasmát se i sám sobě, umět přiznat chybu a omluvit se. Myslím, že nejlépe to vystihují slova: „... dej, ať neberu moc vážně své pošetilé malé já.“ Pak je totiž mnohem snazší přijímat život radostně, pomáhat, kde

je to potřeba, popřípadě snést i nějaké to pokoření . . .

Vím, že tohle všechno sama nedokážu, tak je to jistě velká opovázlivost o tom psát, ale to se mi zas vybaví slova našich skautských vedoucích. Když jim rodiče vyčítali, že po nás chtějí víc, než samy dokáží, klidně odpovíděly: „To by bylo hodně špatný, kdybychom po holkách chtěly jen to, co samy zvládáme. Jsme tu pro ně právě proto, aby toho jednou dokázaly víc než my.“

Takže, když píš o pokoře, chtěla bych jen pomoci pochopit, jak bezva věc to je. Je osvobozující nemyslet si, že mám pravdu vždycky já. Je uklidňující, že Bůh má rád i někoho tak nedokonalého. Je velkou úlevou nehrát si na někoho inteligentního, který toho hodně ví, ale přidat se k těm „chudým duchem“, jež se dokáží radovat z maličkostí.

Blíží se doba postní. Vykročme do ní s pokorou, tj. radostně a se smyslem pro láskyplný humor, otevření pomoci druhým, (ze kterých si třeba právě utahujeme ☺).

Ovšem pro děti tu mám vzkaz zdánlivě neradostný – existuje také poslušnost, která je bránou k porozumění a k radosti i z toho, co nás moc nebaví. Že je to sci-fi? Celý náš život s Kristem je tak

trochu science fiction, neuvěřitelné dobrodružství. Pak ale může milující osmnáctiletá dcera vykřiknout přes celou zákristii: „Jé, taťku někdo přejel sekačkou!“ (otec byl ostříhán velmi decentně, ale již před několika dny, což podotknul). „No, já jsem tě už dlouho neviděla.“ A všichni cítíme, jak se ti dva mají rádi, jak se neberou zas až tak vážně. Že by pokora?

Marie Sojka Veselá

Kdo je tu profesor

ať s námi zpívá

Ve farnosti sv. Tomáše byste našli několik rodin, které nosí příjmení Fiala/-ová. A právě táta jedné z těchto rodin odjel týden před Štědrým dnem do matičky Prahy, aby zde obdržel titul „profesor“. Táta Pavel je ale také náš kamarád. Proto poté, co prosákla informace k naším uším, věděli jsme, že takový okamžik by neměl projít jen tak bez povšimnutí. Čas na nějaké vymyšlení však nebyl — 1 den a 2 noci. Rozhodli jsme se, že se prostě Pavlovi nasomrujeme do domu a připravíme mu nějakou trachtaci. Ke spolupráci se nechala přesvědčit žena Jana, což nám nesmírně pomohlo dostat pod kontrolu pohyb novopečeného „profesora“. Také to

usnadnilo vstup do domu a Pavlovi jistě zasklívání okna, dveří či výměnu zámku.

Zástupci z Jolly Singers i farnosti si v úterý večer připravili rámcový plán a úkoly. Čtvrtek, kdy probíhala popisovaná akce nám připravil několik komplikací. Nejprve jsme obdrželi zprávu, že oslavenec s rodinou přijede dříve než jsme předpokládali. Poté oznámil Keprník, který měl v gesci důležité dodávky výrobků, že se bohužel z pracovních důvodů nemůže zúčastnit (prý se nepohodl s krocanem, který ho pak pokousal, informace se ale do-datečně nepotvrdila). Prostě museli jsme přidat a po cestě ještě opatřit

nějaký plzeňský mok a pár záležitostí. Vše se podařilo, včetně vyzvednutí spolupracovníků v Obřanech a jeli jsme okupovat rodinný dům v Bílovicích. Boty, bundy jsme schovali do sklepa a v obývací místnosti jsme začali připravovat výzdobu, hostinu a uvítací program.

Jakmile se oslavenec přiblížil pod kopec, dostali jsme echo a zalezli jsme do kouta. Nejprve do místnosti vběhly děti, na což jsme byli připraveni a urychleně jsme je zpacifikovali, aby nic předčasně neprozradily (dodnes prý některé koktají). Poté klidným, rozvázným a houpavým krokem vstoupil Pavel. Burácivě jsme ho přivítali na co naše